

fundet en ubillig Fremgangsmaade i Angivelsen Sted i det Tilfælde, som den ærede Forespørger nævnte. Feilen, dersom der er en Feil, er efter min Anskuelse ikke Stattecommissionens, den er Lovens eller Instructionens, ifølge hvilken Stattecommissionen handler. Jeg haaber imidlertid, at den ærede Forespørger, selv om han ikke skulde være ganske enig med mig i, hvad jeg her har fremsørt, dog vil være enig med mig deri, at en hyderligere Discussion om de her fremdragne Spørgsmaal helst maa udsættes, indtil hele den kjøbenhavnske Skattelov kommer til at foreligge her til Behandling, hvilket jeg haaber ikke skal vare overmaade længe.

P. Olfen: Jeg kan naturligvis ikke andet end være meget glad ved, at jeg alligevel fik denne Sag frem her, skjøndt jeg vistnok ikke er ganske enig med den høitagtede Minister. Jeg kan ikke forstaae, at man virkelig kan læse det ud af Lovens § 13, som den høitagtede Minister har læst, og hvis det virkelig kan læses ud af den, saa er det rigtignok min Mening, at Paragraphen er meget uheldig affattet og i den nye Lov bør have en anden Affattelse; thi de allerfleste Skattehvere læse ud af Paragraphen det Samme, som jeg har læst ud af den; og jeg har allerede oplyst det ærede Thing om, at Magistraten har læst accurat det Samme. Kjøbenhavns Magistrat har i den af mig citerede Skrivelse udtrykkelig udtalt, at da det ifølge Lovens egne Bestemmelser var gjort Stattecommissionen til Pligt at conferere med Vedkommende, saa var den nødt til at gjøre det, men at dette forvoldte mange Dryderier. Jeg skal imidlertid ikke videre forfølge denne Sag. Jeg erkjender fuldvæl med den høitagtede Indenrigsminister, at ved den forestaaende Revision af den kjøbenhavnske Skattelov ville disse Punkter kunne komme under nærmere Overveielse. Jeg har kun bragt denne Sag frem her for allerede nu at gjøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet var, og for derved mulig-

viis at bevirke, at der kunde fremkomme adskillige Fingerpeg til en heldig Revision af den paagjældende Lov. — Naar den høitagtede Minister med Hensyn til Commissionens Fremgangsmaade siger, at det vil være umuligt at undgaae saadanne Misforstaaelser som de her omhandlede, saa kan jeg ikke ganske indrømme dette. Jeg kan ikke see Andet, end at Stattecommissionen, naar Vedkommendes Selvangivelse ikke var indkommen, var ligefrem forpligtet til i den Skrivelse, hvori den melbte ham ikke at kunne tage Hensyn til hans Klage, at oplyse ham om dette Factum, og jeg kan ikke indrømme, at det ligeoverfor Skattehverne er rigtigt først i det selvsamme Øieblik, man har sældet den Dom, at det skal have sit Forblivende ved den tagne Bestemmelse, at underrette ham om, at hans Selvangivelse ikke er indgiden, og at Bevistet derfor mangler; thi selv om Vedkommende havde et saadant Bevist, saa var det, som jeg tidligere har bemærket, den allerførste Betingelse for, at det kunde komme ham tilgode, at han blev underrettet om, at han trængte til at føre dette Bevist.

Indenrigsministeren: Den ærede Forespørger maa dog ikke overse, at Leiligheden for Selvangiveren til at forviise sig om, hvorvidt hans Selvangivelse er bleven tagen tilfølgelse eller ikke, ogsaa i dette Tilfælde er giden, og den bliver altid giden. Det er Selvangiverens egen Feil eller Forsømmelse, naar han ikke forviiser sig om, hvorvidt hans Selvangivelse er bleven tagen tilfølgelse, og naar han har forviiset sig derom og har seet, at hans Selvangivelse ikke er tagen tilfølgelse, da kan han fordrø en Conference med Commissionen, som det ganske vist i mange Tilfælde maa være ham af væsentlig Betydning at faae bragt tilstede.

P. Olfen: Men det er jo et af de Midler, man hidtil har antaget vilde være virksomme til al fremkalde Selvangivelse, at Selvangiverne, naar de ikke hørte Noget fra Commissionen, vare fritagne for at erkjendige